

væsenet, og derfor siger han til Ministeren — jeg haaber, at det maa være mig tilladt at oplæse nogle faa Linier —, at han var bange for, at der vilde være noget Baklende ved dette System, at der var Ytringer, som faldt fra Ministeren, som gjorde ham ængstelig i saa Henseende, og hvorefter han troer, at man kunde have istunde at vende tilbage til den gamle Præmieuddeling ved Hesteskue. „Men,“ siger han derefter, „her maa jeg dog tillade mig at tilbagefalde i Erindringen, at vi her-tillands i en lang Række af Aar have haft en saadan Præmieuddeling, og at det først var, efterat man havde indbudt til en almindelig Concurrence over hele Landet til Bevarelsen af Spørgsmaalet om Hesteavlens Forbedring, og efterat alle de Concurrenter, der havde indfundet sig, ved denne Leilighed eenstemmig havde erklæret, at Erfaringens Vidnesbyrd var for, at disse Præmieuddelinger ved Hesteskue vare aldeles uhenigtsmæssige, idet der ikke paa Skuet kunde baseres nogen tilstrækkelig Dom — det først var da, at disse Præmieuddelinger ved en kongelig Placat af 23de Februar 1837 . . . deels strax, deels efter en Periode af 6 Aar aldeles aflaffedes.“ „Vilde man nu vende tilbage til dem“, hedder det fremdeles, „maatte man sandelig have en Erfaring at støtte sig til, hvorpaa man kunde begrunde en saadan Afvigelse fra Systemet, og hvorved man kunde gjendrive de Beskyldninger, som maastee ikke ubegrundet ere anførte af Udvalget“. Der var nogle af Udvalgets Medlemmer, som dengang førte et langt strengere, jeg kunde næsten sige voldsommere, Sprog mod hele dette offentlige Hestevæsen, Stutteri- og Præmie-væsen end nu. Saaledes stod Sagen, indtil man desværre ved Lov af 31te Marts 1852 igjen fik stiftet nogle Penge til disse Præmier, 7,600 Rd., i Forbindelse med Stutteri-væsenet. Nu har jeg ikke paa et eneste Sted kunnet finde Noget, der fornuftigvis kunde tale for, at man skulde vedblive med dette Præmie-væsen. Det var ogsaa dengang, som jeg nævnte, i 1851—52, at Ministeren svarede: „Det kan aldrig være min Mening at vende tilbage til det gamle System, men hvis man vil give Bidrag til Hesteavlens

Fremme, troer jeg ikke, det kan skee uden ved, at Bidragene udredes ved Præsentation af enkelte udmærkede Dyr, hvis Ciere fortjene Opmintring.“ Jeg maa gjøre endnu en historisk Bemærkning, thi man maa ikke troe, at jeg staaer ganske udenfor dette hele Forhold; jeg har for 6 Ager siden faaet alle mulige Præmier for Husdyr, undtagen for Hingste, thi den Hingst, jeg havde, har jeg ladet ødelægge. Det var en Guldblodshingst, som jeg kjøbte i Frederiksborg, men som var fuld af alle mulige skjulte og synbare Feil. Nu kunde jeg jo ganske vist have faaet Præmie for den, fordi den havde alle disse mange hæderlige Egenskaber, men dertil var jeg dog for stor Patriot. Hvad der er at gjøre, er at sørge for, saavidt det staaer i Enhvers Magt, at Staten ikke indlader sig paa at være Almestue for Befolkningen, men at den lader Alting udvikle sig saa frit som muligt, at den lader enhver Bedrift, som er forstandig, besørge af Folket selv, at den hverken kommer med Beskyttelsestold eller Hingstebeskyttelse eller Beskyttelse for noget Dyr, men kun for Menneffer. Jeg troer, at man tager feil, naar man anseer det for Noget, som en Regjering skal befatte sig med, at sørge for nogen- som helst Industri, thi endnu have vi kni oplevet de sorgeligste og skadeligste Følger af, naar en Regjering blander sig i det, som Nationen selv ad privat Bet skal see at faae udført. Det er uheldigt, naar de Herrer Ministre skulle anvende deres Tid og Flid paa alle mulige saadanne Småating. Naar vi senere komme til alvorlige Forhandlinger om disse store Spørgsmaal i vor Statshuusholdning, saa haaber jeg, det vil lykkes mig at overtøde de ærede Herrer om, at jo før vi blive af med al Indblanding fra Regjeringens Side og med alle de særlige Beskyttelser, der efter min Mening aldeles uretfærdig mod Nationen bestaae, desto bedre vil det være. Der er desuden et ganske lille Punkt at lægge Mærke til, og det er Pengespørgsmaalet. Vi ere ikke saa uhyrerige, at vi jo gjerne kunne see paa og saa at spare mindre Summer, naar vi ikke troe, at de strengt taget ere nødvendige. Saalænge vi arbejde med Underbalance, med extraordinair Skat og Sigt, sømmer det sig efter min For-